

ikke, at der hverken af Stifternes eller af nyeste Kreditforenings-Obligationer findes noget større Antal paa udenlandske Hænder. Men i øvrigt maa jeg dog sige, at hvis det, at sliige Institutioner bære det fælles Navn af Kreditforening, skulde være tilstrækkeligt til, at den ene kunde skade den anden, vilde det samme jo være at befrygte i mange andre lignende Tilfælde. Saa kunde f. Eks. Ordet „Bank“ heller ikke benyttes af Hensyn til, at vi have Nationalbanken; saa maatte andre Pengeinstitutioner ikke kalde sig Bank for ikke at skade Nationalbankaktierens Kurs o. s. v. Fornuftigvis tage Folk, som ville anbringe deres Penge, dog Hensyn til Realiteten af det, som Papiret repræsenterer, og blive ikke hængende blot i det rent ydre Navn. Navnlig de Folk, der bevæge sig i Pengemarkedet, have saamænd tilstrækkelig fin Næse og tilstrækkeligt Kendskab til at vide at skelne det ene Papir fra det andet. I denne Henseende nærer jeg ikke den ringeste Frygt for, at denne Kreditforening, hvis den ikke kunde gaa, skulde kunne udøve nogen skadelig Indflydelse paa Kurserne for de andre Kreditforeninger. — Naar det ærede Medlem udtalte, at dette Forslag var fremkommet paa en saadan Maade, at det halvvejs havde Karakter af at være fremjat paa Demokratiets Vegne, saa er dette efter min Opfattelse en stor Misforstaaelse. Dette Forslag aspirerer ikke i fjerneste Maade hverken til at være demokratisk eller til at være fremgaaet særlig som et Udtryk for, hvad Demokratiet her i Salen skulde ønske at gøre for Købstæderne eller for Industrien. Dette er simpelt hen et Forslag af økonomisk Betydning, et Forslag, som man mener gaar ud paa en Foranstaltning, som vil medføre et vist — større eller mindre — Fremskridt i økonomisk Henseende. Og det, at en Kreditforening af denne Art muligvis ikke kan antages at ville bringe Byerne, Købstæderne, Guld og grønne Stove, er i alle Tilfælde ikke nogen Anledning til at slaa en Streg over det. Det staar næppe i vor Magt at foretage noget, som kan bringe Købstæderne ganske overordentlig store Fordele. Derimod mener jeg, at de industridrivende have al mulig Grund til at være os erkendtlige, hvis vi bringe en Foranstaltning igennem, som, om end kun et lille Skridt fremad, saa dog er et Skridt fremad. Og det tror jeg utvivlsomt kan siges om denne Sag, hvis den fra Begyndelsen af sættes i god Gang og ledes med fornøden Indsigt af dem, som saa med den at gøre. — Endnu kun et Ord angaaende denne Sags Forhold til Bestyrelsen. Naar det ærede Medlem gjorde gældende, at de forskellige bestyttede Industrier ville blive mere solidarisk forbundne

med hinanden, end Tilfældet har været hidtil, saa er jeg ikke i Stand til at tillægge dette nogen større Bægt. Forholdet er dog det, at samtlige bestyttede Industrier her i Landet i Forvejen føle sig fuldt vel solidariske og det med rette; thi de vide meget godt, at begynder man først med at pære ved een Sten, kommer der til at falde een til og endnu een. Derfor ere de ganske enige om at optræde i Fællesskab og at slutte sig sammen til Foreninger, der repræsenterer deres Interesser, og som i det hele have til Formaal at beskytte det, de kalde det nationale Arbejde. I den Henseende vil denne Forening ikke bevirke nogen Forandring for Fremtiden vil ligesom hidtil de, der have Bestyttelse, ønske at beholde den, og de, der ikke have den, ville mene, at de andre heller ikke bør have den. Jeg gentager imidlertid det, jeg sagde før, at der for mig ikke er Tvivl om, at jo mere vi bidrage til at stille Industrien saa gunstig som muligt i Henseende til de Vilkaar, hvorunder den i øvrigt arbejder, med desto større Sindsro og mindre Frygt for at gøre væsentlig Skade ville vi kunne foretage en Nedsættelse i Bestyttelsen, naar vi mulig en Gang naa til at blive enige om en saadan. Og derom er jeg i øvrigt ikke i Tvivl, at det har ret lange Udsigter, inden Bestyttelsen her i Landet vil blive væsentlig nedsat.

**G. Sørensen:** Den ærede Ordfører rettede nogle velvillige Bemærkninger til mig, som jeg skal tillade mig at omtale; jeg kan ogsaa gøre det ganske kort her, fordi det viser sig, at disse Spørgsmaal i Virkeligheden ere en Trossag, om jeg saa maa sige. Den ærede Ordfører erkendte, at hvad jeg meddelte om Udfaldet af de Forespørgsler, som Udvalget havde rettet til andre Lande om Kreditforeningernes Stilling til lignende Gjendomme, var rigtigt; men han troede ikke, at der maatte tillægges det stor Betydning, fordi Kreditforeninger ikke i saa stort Omfang kendtes andet Sted som her. Jeg vil dog sige, at nogen Mening har Udvalget dog haft med at rette disse Forespørgsler; man har ikke paa Forhaand ment, at der ikke findes saadanne Kreditforeninger i Tyskland f. Eks.; man har haft nogen Tante ved at rette saadanne Spørgsmaal, og man har faaet det Svar fra et saa afgjort Industriland som Tyskland, at der betragtede man de forskellige Fabrikker som noget saa fluktuerende og saa vanskelige i Forhold til hinanden at bedømme, at man der ikke har turdet indlade sig paa den Form for Kreditgivning til Fabrikker, som her er foreslaaet. Hvad det angaar, at